

i stand til at overholde de internationale forpligtelser, vi har sat os i; sikre, at vi kan leve op til klimamålsætningerne; sikre, at vi kan få gennemført en omlægning både af landbrug og af energiproduktion, som kunne gøre, at vi faktisk kunne få en bæredygtig udvikling i Danmark. Det ville jo være en vigtig og væsentlig opgave i det danske Folketing. Men i stedet er vi så endt her.

For miljøets skyld, sagde hr. Jørn Dohrmann, og det skyldes åbenbart, at der i hvert fald er en i Folketinget, som har den faste overbevisning, at det er amtsrådenes skyld, at det er gået, som det er gået. Det mener jeg sådan set ikke at man kan sige generelt, når vi snakker om miljø, og jeg synes heller ikke, vi kan sige det, når vi snakker om de her områder, som vi har beskæftiget os med i dag. For hvis man nu tager miljømålsloven, så er den jo i sig selv og har altid været et underligt mismask, i forbindelse med at man skulle opfylde et EU-direktiv om vandrammer og habitatsudpegning og -beskyttelse. En række processer blev fastlagt her, men selve målene blev fastlagt i en række andre love, altså ikke nogen sammenhængende plan.

Og der lægges jo mildt sagt heller ikke med det her forslag op til et forsøg på at se naturen og miljøet som en helhed i forhold til de regioner, som trods alt er en naturlig del af Danmark.

Så alt i alt er det vores synspunkt, Enhedslistens synspunkt, at det her lovforslag ikke gør gavn. Det gør derimod på en række områder skade, medmindre der sker noget, der er tæt på mirakler, også fordi, at man, når man nu indfører en ny struktur i forhold til gennemførelse af den her planlægning, kan se ud af de overgangsbestemmelser osv., der er, at det vil give anledning til mange tekniske vanskeligheder.

Så til nogle af de konkrete elementer i loven: Ministerierne får alle opgaver med at undersøge, beskrive og fastsætte mål ved at skulle stå for basisanalysen, målfastsættelsen og et indsatsprogram i forhold til Natura 2000- og vandplaner. Kommunerne skal så lave de konkrete handleplaner og står så for en stor del af borgerinddragelsen.

Nu er det sådan, tror jeg, at hvis man skal lave en effektiv beskyttelse af vandmiljøet og naturen, så forudsætter det faktisk en meget tæt koordinering mellem vidensindsamling, overvågning, grundlæggende karakterisering, basisanalyse, indsatsprogrammer og handleplaner. Og det er vigtigt, at de institutioner, som arbejder med overvågning og planlægning, også har

et lokalt kendskab samt indsigt i praktisk miljøadministration. Så alene af den grund er den her adskillelse en dårlig idé.

Det er min klare opfattelse, at hvis det skal fungere effektivt, så bliver man nødt til at opbygge parallelle fagligheder. Derfor er det også en dårlig idé. Det har jeg faktisk meget svært ved at forestille mig at man skulle kunne gøre ud fra den præmis, som ligger bag det her, at pengene følger opgaven. Hvis opgaven i dag bliver udført af 1-1½ person, og pengene så skal følge opgaven, og man ud over at have flyttet nogle midler over i staten også skal flytte nogle midler over i de 99 kommuner, så har jeg faktisk meget svært ved at se, hvordan den opgave skulle kunne løses. Og det skyldes ikke grundlæggende mistillid til kommunerne. Jeg kan forsikre for, at de fleste kommunalpolitikere, jeg kender, både politisk og menneskeligt er af mindst samme kvalitet som folketingsmedlemmerne, så det er ikke det, der er problemet. Men problemet er jo, at der ikke er ressourcer til det.

Kl. 13.15

Der findes forskellige løsninger på det. Kommunerne kan vælge at sige: Vi må så lave den kvalitet, vi kan. Vi kan jo godt ansætte nogle til at administrere de her ordninger. De behøver så ikke at have den store faglige ekspertise, for de skal bare sørge for, at de planer, der kommer ovenfra, bliver implementeret, gennemført. Det vil formentlig betyde, at de vil være meget nemme at påvirke for politikere, der af den ene eller den anden opportunistiske grund gerne vil rykke lidt ved planlægningen, eller stærke erhvervsinteresser, der af økonomiske grunde synes, at man skal planlægge på anden måde.

En anden mulighed er, at man laver kommunale samarbejder, kommunale fællesskaber, hvor embedsmændene administrerer og man har en bestyrelse, der består af kommunernes borgmestre. Det er ikke ret demokratisk. Det giver lukkethed i systemet, det skaber faktisk utrolig mange problemer, og hvis man læser Strukturkommissionens rapport, vil man da også sige, at det er sådan noget af det, man synes er vigtigst at få afskaffet overhovedet.

Man kunne selvfølgelig også løse problemet ved at sige, at da kommunerne ikke selv kan ansætte folk til at løse de her opgaver, så får man et firma til at lave det. Der findes store firmaer i Danmark, Hedeselskabet og andre, som sikkert gerne vil udføre det her arbejde mod en god betaling. Problemet med det er jo i virkeligheden først og fremmest, at det betyder, at den eksper-